ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

7-8
ЛИПЕНЬ
СЕРПЕНЬ
1990

КАЛИНЧИНІ ЗАПИТАННЯ:

1. Як називається твоя річка?
2. Які дерева та кущі ростуть по її берегах?
3. Які пташки там в'ють свої гнізда?
4. Яка риба водиться в твоїй річці?
5. Чи можеш ти назвати найбільші ріки України?

Калинчине віконце

Літо

Любий друже! Де б ти не жив — у великому місті чи в маленькому селі — неподалік від твого дому, певне, протікає річка. Може, вона широка, і по ній плавають теплоходи, а може, така вузенька, що й перестрибнути можна. Взимку ти ковзаєшся по її гладенькому льоду, навесні пускаєш паперові кораблики, щоб допливли по річці аж до самого моря. Влітку річка запрошує тебе скупатися, погратись пісочком на березі. Будь-якої пори річка гарна і принадна.

А чи знаєш ти, де її початок? Де те джерельце, з якого витікає струмочок, що з нього починається твоя річка? Розпитай своїх рідних. І якщо це не дуже далеко, то якогось дня, найкраще рано-вранці, підіть туди гуртом. Подивіться, чи не замулилося джерельце, чи не потребує вашої допомоги. Бо, на жаль, через байдужих людей у нас на Україні гине багато річок. Їх забруднюють шкідливими викидами, розорюють береги, змінюють русла. А ще нищать дерева, верболіз. Усе це завдає величезної шкоди нашій природі. А ми повинні берегти її як найкоштовніший скарб.

Калинка

Малюнок Лідії ГОЛЕМБОВСЬКОЇ

Друзі! Кожен із вас, мабуть, розуміє, що писати віршики, оповідки, казочки, як це роблять письменники, не просто. Тут треба дуже наполегливо вчитися. Я щиро вітаю тих, хто вже зараз робить у цьому свої перші кроки. З усіх творів, які малята останнім часом надіслали до редакції, я спробував відібрати найвдаліші. Дещо виправив, зайве скоротив. І друкую. Може, хтось ще захоче надіслати мені свої твори?

Малятко

МИ ПШЕНИЦЮ СІЯЛИ

Ми пшеницю сіяли
На широкім полі.
Виросте пшениченька —
Буде хліба вволю.

Віршик Наталочки ЛЕМАК (село Горінчове Закарпатської обл.)

ЛЯЛЬКА КАТРУСЯ

Лялька у мене Катрусею зветься.
Любить курчаток, дає їм зеренця.
Лялька Катруся дуже гарненька:
В неї є бантик, панчішки, сукенка...
А ще рукавички їй виплету білі,
Щоб гріли її у мороз-заметілі.

Віршик Оксаночки ХЛЯН (місто Новояворівськ Львівської обл.)

Малюнки Олександра АГАФОНОВА

ЛЕДАЧКУВАТА КІШКА

Кішка розляглася на дивані й ледачкувато мурчить: «Принесіть мені мишку, принесіть мені мишку!»

Гуморинка Людочки та Галинки БАРДАКОВИХ (місто Корюківка Чернігівської обл.)

СУСІДИ

Збудував півник хатку та й став у ній жити.

Зустрічає він якось давнього свого приятеля пса Барбоса.

— Приходь,— каже півник,— на мою хатку подивитися.

— А прийду,— пообіцяв Барбос.

Сидить півник у хатці, коли це біжить лисичка. Почула півника і стукає до нього у віконце.

— Пусти мене, півнику, до себе на гостину.

— Тебе впусти,— відказує півник.— З мене тільки пір'я полетить.

— Он ти як! То я тебе з хатки не випущу. Нікуди від мене не дінешся.

Аж тут біжить Барбос. Побачила його лисичка — і навтьоки. Мало хвоста не позбулася.

Зрадів півник. Подякував Барбосові, а тоді й каже:

— Давай і тобі збудуємо нову хатку. В сусідстві нам веселіше буде.

Барбос погодився. І відтоді зажили вони сусідами в добрі та злагоді.

Казочка Наталі ЯКИМЕНКО (село Івангород Черкаської обл.)

ЗНАЙ МИНУЛЕ РІДНОГО КРАЮ

Розповів Анатолій ГРИГОРУК
Малюнок Олександра МІХНУШОВА

Було це близько п'яти століть тому. Наш рідний край поневолили підступні завойовники. Ой, як важко стало жити українському людові! І почав він утікати в пониззя Дніпра, за його кам'яні пороги, де слалися дикі степи.

Втікачі називали себе козаками. Тобто вільними людьми. На островах, що лежали посеред бистрої дніпрової води, вони заснували Запорізьку Січ.

Запорізька Січ являла грізне бойове укріплення. Довкола був викопаний глибоченний рів і насипано високі земляні вали. На валах стояли вежі. З бійниць на вежах стриміли жерла гармат і само-

палів. Підступи до Січі пильно охороняли дозорці. Хто виявляв у степу вороже військо, зараз запалював бочку із смолою — і стовп чорного диму сповіщав далеко навкруги про загрозу.

Козацьке товариство обирало собі мудрого й досвідченого отамана. Запорожці були витривалі й дужі, кмітливі й на диво хоробрі. Вони чинили опір найзапеклішому ворогові. Захоплені зненацька в поході, козаки швиденько ставили свої вози кружка, повертали голоблями в бік нападників і мужньо боронилися проти війська, могутнішого за себе.

Коли треба було перечекати небезпеку де-небудь при березі чи в плавнях, запорожець брав у рот звичайнісіньку очеретину й, дихаючи крізь неї, міг тривалий час нищечком просидіти під водою.

За звичаєм, запорожці голили собі бороди й голови, лишаючи тільки довгі вуса й чуб-оселедець. Оселедець звисав їм з маківки, й часто його намотували на вухо. Одяг теж був незвичайний: червоні, як жар, чи сині шаровари, жупан, шапка з китицею, барвистий пояс, з-за якого стирчали пістолі. При боці висіли шабля та люлька на мідному ланцюжку... Гучна слава про волелюбних козаків-запорожців линула широким світом.

ДІДУСІВ ОНУЧОК

Написав Андрій М'ястківський

— Принеси-но мені, Андрійку, холодної водички. Пити хочу,— просить дідусь Демид, майструючи в саду вулика.

Андрійко біжить до хати, набирає повен кухоль води, несе дідусеві.

— От славний онучок! Молодець! — хвалить його дідусь.

— Який онучок? Це ж я приніс воду,— каже Андрійко.

— А ти хто? — питає дідусь.

— Андрійко.

— А ще хто?

— Ніхто.

— Е, ні! Ти — бабусин і мій онучок, мамин і татів синочок.

— А для Наталі я хто? — допитується Андрійко.

— Для неї ти ровесничок.

— Ого! В мене аж чотири назви. Ще й п'ята — «молодець»!

— Рости, онучку. Ще більше назв матимеш.

ХТО В ХАТЦІ ЖИВЕ

Вірш Любові ГОЛОТИ

Поглянула я — і злякалася трішки:
На спині — хатина, під стріхою — ріжки.
Ті ріжки ворушаться, наче антени,
Бо вказують шлях із хатини до мене!
Хто ж мешкає в ній — риба, птиця чи звір?
Ой, краще швиденько заскочу у двір,
Сховаюсь отут, за кущами малини,
Й дивитися буду на диво-хатину:
Чи їздить, чи ходить — колеса чи ніжки?
Та й в хатці злякались — сховалися ріжки...
Я довго сиділа в малині зеленій —
Дивилась на хатку, а хатка — на мене.

СЮРКОНИК

Вірш Любові ГОЛОТИ

У траві стрибає коник.
Ні, не коник, а сюрконик,
Бо стрибає, не біжить,
Не ірже він, а сюрчить.
Правлять ним не віжки,
А тоненькі ніжки!

Намалювала Наталя КОРНЕЄВА

Оце-то гість!

— Гей, зайчику!
Стрічай гостей.

— Люблю ходити в гості. Але мене чомусь рідко запрошують.

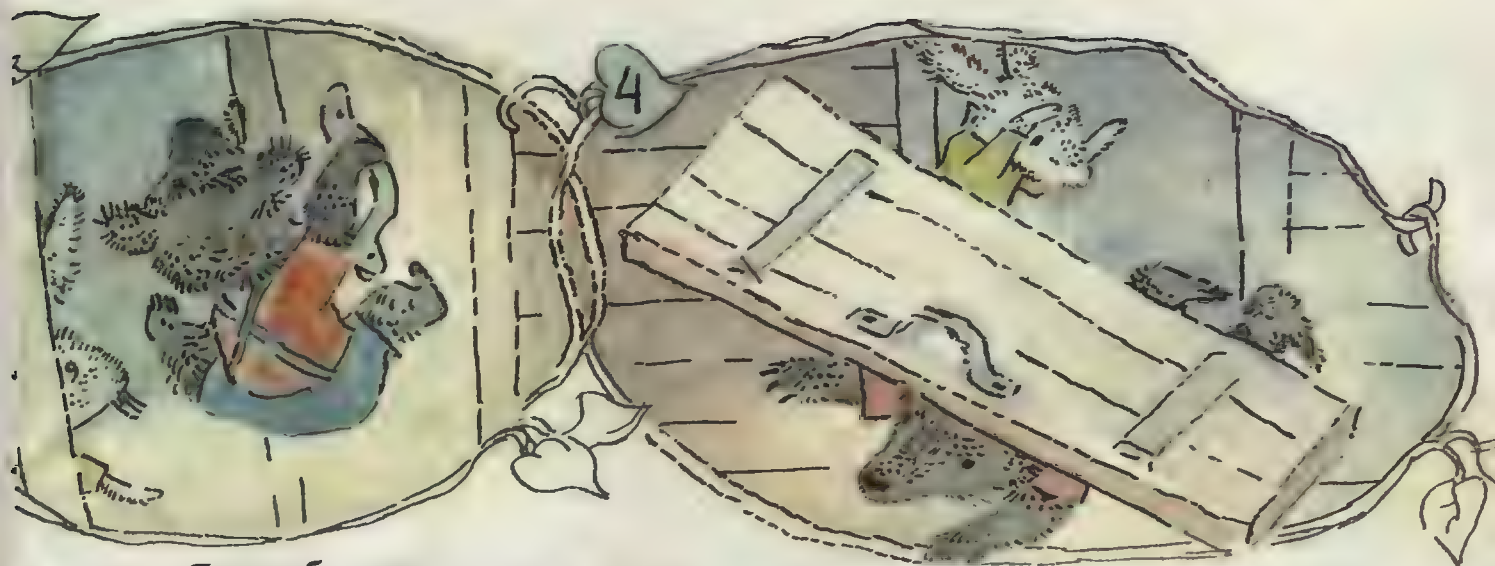
— Глянемо, чи немає в тебе медку.

— О, яке пругке ліжко!

— Ти собі те саме, що й мені поклав, чи щось смачніше?

— Засидівсь я. Час додому.

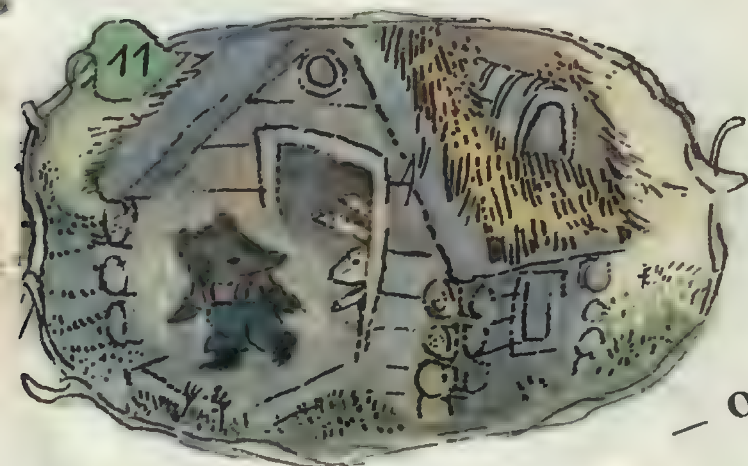
— Я в тебе, вуханьчику, трохи на дверях погойдаюся.

— Тю, які вони благенькі!

— А що воно в цій діжечці?

— Ох і наїмся донесхочу!

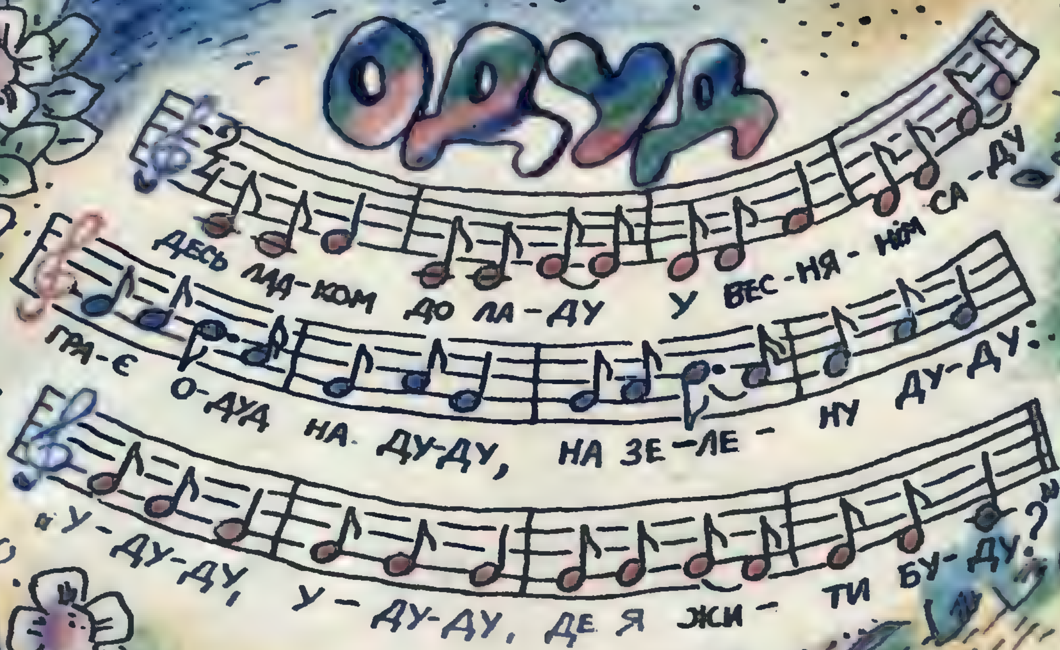

— Тепер, зайчику, заходитиму до тебе частіше.

Скажи,
до якої казки
зробила малюнок
художниця Оксана
Бабенко?

ОДУД

Слова Григорія КОВАЛЯ
Музика Валентини КОВАЛЕНКО

Десь ладком до ладу
У веснянім саду
Грає одуд на дуду,
На зелену дуду:
«У-ду-ду! У-ду-ду!
Де я жити буду?»

Взявшись крильцями в боки,
Закричали сороки:
«Скре-ке-ке! Скре-ке-ке!
Чи ви чули таке?
Нас він хоче приспать,
Щоб гніздечко забрать!»

Стукнув дятел: «Мовчіть!
Не шуміть, не кричіть!
Як то гарно він гра,
Аж душа завмира.
Ми поможем тобі —
Є дупло на вербі!»

Грає одуд на дуду,
На зелену дуду: —
«За добро відплачу,
Всіх співати навчу
Будем жить-поживать,
Пташенят колисать!»

Малюнок Лариси ПУХАНОВОЇ

НАРОДНІ ЗАГАДКИ
Два моря на одній дузі висять.
Відра на коромислі
Нова посудина, а вся в дірках.
Друшляк
Хто вродився з бородою?
Коза
Червоне кошенятко по жердочці біжить.
Вогонь
Хто їсть сіно трьома зубами?
Вила
Догори дном — повна, донизу — порожня.
Шапка
Маленький кінь, а все озеро випив.
Ложка й тарілка
Прийшов дід, зробив міст, прийшла дівка-красуха, по мосту тупа — міст розвалився.
Мороз, крига, весна
Намалювала Наталя МОГИЛЬНИК

ПРО КОРОЛЕНКА ТА ЗАЛІЗНОГО ВОВКА

Українська народна казка

Жили собі король з королевою, і був у них малий син-одинчик. От поїхав якось король полювати та й надибав у лісі вовка, та не звичайного вовка, а залізного, такого, що ніхто ніколи й не бачив. Упіймав король зі своїми ловцями того вовка і привіз додому. Замкнув у льох та й каже до королеви:

— Ось візьми, серденько, цей ключ від льоху та сховай у кишеню, щоб ніхто, бува, вовка не випустив.

А сам розсилає гінців до сусідніх земель, щоб з'їжджалися всі королі та пани до нього на бенкет: хоче похвалитися небувалою здобиччю — залізним вовком.

З'їхалися пани, королі. Посідали за столи, почали бенкетувати. А малий короленко тим часом у дворі бавиться: стріляє із срібного лучка золотою стрілкою. От як стрельнув він, а стрілка і влучила в маленьке віконце, просто до льоху через грати впала. Підбіг короленко до віконця. Як стрілку дістати? Дивиться, а там залізний вовк сидить.

— Вовчику, вовчику! — каже короленко.— Віддай мені мою стрілку!

— Випусти мене з неволі, то я тобі стрілку віддам і ще колись у пригоді стану.

— Як же випущу, коли ти замкнений?

— А ти,— каже вовк,— візьми ключик у матінки.

Короленко так і зробив. Випустив вовка, забрав свою стрілку, а ключ назад матінці в кишеню поклав.

От гості як напилися й наїлися добре, король їм і каже:

— Тепер, панове,покажу вам такого звіра, якого ви ще й не бачили.

Бере він у жінки ключ, веде панів та королів до льоху. Відімкнув двері — а вовка нема!

Гості дивуються, посміхаються, гомонять потихеньку: «Може, й не було тут ніякого звіра?»

Розсердився король, скликав слуг, питає: хто вовка випустив? А слуги кажуть:

— Нікого у дворі не було, хіба он короленко.

Покликав король сина, почав питати. Той і розповів про все.

— Замкніть його в льох! — наказав король.— Хай лишень гості роз'їдуться, я його найстрашнішою карою покараю. Він-бо перед усім панством мене зганьбив.

Настав вечір, почали гості роз'їжджатися. А мати-королева тишком-нишком відімкнула льох і каже:

— Ти, синочку, заховайся десь, поки батько не пересердиться.

От короленко й побіг у ліс.

Вже й ніч настала, темно в лісі, дикі звірі виють, чагарі путь засту-

пають. Спинився короленко й заплакав гіркими слізьми.

— Ой вовчику, вовчику, через тебе мені гинути доведеться!

Не встиг проказати ці слова, аж зирк — залізний вовк перед ним!

— Не бійся, короленку! Ти мене з неволі визволив, тепер я тобі допоможу. Кажи, чого хочеш?

— Виведи мене з лісу!

— Сідай на спину,— каже вовк.— Везти тебе додому чи від дому?

— Вези геть від дому,— каже короленко,— бо страшно мені батькової кари.

Сів короленко на вовка, і той повіз його через ліс. Біг, біг цілу ніч, на ранок вихопився на битий шлях.

— Ну,— каже,— з лісу я тебе вивів. Тепер прощавай. А як треба буде, стану ще тобі в пригоді.

І зник.

Пішов короленко куди очі світять. Коли їде шляхом якийсь пан на коні. Побачив хлопця та й питає:

— Куди це ти мандруєш?

А короленко побоявся сказати, хто він, та й каже:

— Я сирота. Йду до добрих людей найматися.

— Ну, наймися до мене,— каже пан.

Короленко погодився. Посадив його пан позад себе на коня і поїхав додому, в чужодальню сторону.

А в батьковому палаці, як гості роз'їхалися, то й король пересердився. Але не хотів сина з льоху випустити.

— Хай,— каже,— переночує там на голому камінні, ото й буде моє покарання.

Вранці пішов до льоху, а короленка нема.

Тут мати й призналася, що сина ви-

пустила. Почали короленка шукати. Весь ліс обнишпорили, та марно. «Мабуть, його дикі звірі в лісі з'їли»,— гадають. Затужили король з королевою за єдиним сином. Та сльозами лихові не зарадиш!.. А короленко живе в чужодальній стороні, робить у того пана на стайні. Вже й кілька років минуло. Підріс він, і такий став з нього красень — справжній богатир!

А в тому королівстві була в короля донька єдина, красуня писана. Багато легінів до неї сваталось, та вона за жодного не хотіла йти. А сказала батькові, що за того піде, хто до віконця в її високому теремі конем доскочить та з її руки перстень зніме. От король і оголосив по всій землі, щоб з'їхалися, хто тільки хоче в тих змаганнях змагатися,— чи з панів, чи з королів, чи простого роду.

Збирається на змагання і пан, що в нього короленко служив. А короленко пішов на стайню, виплакався та й каже сам собі: «Гай, гай, якби можна було, то б і я скакав. Та нема в мене доброго коня, ніяк мені

до королівни доскочити!» Тільки проказав, аж зирк — залізний вовк перед ним.

— Не плач,— каже вовк.— Ти мене з неволі визволив, тепер я тобі допоможу.

Стрепенувся вовк — і став з нього такий гарний кінь, що й у світі кращого не було.

— Сідай,— каже,— короленку, на мене, та їдьмо до королівського палацу.

От приїхали вони. А там вже зібралася сила-силенна панів, королів та простих парубків. Почали скакати. Хто тільки не пробував! Та дарма. І короленків пан скаче, та не може доскочити. Розігнав свого коня короленко — до самого віконця доскочив, з королівниної руки перстень зняв. І так хутко зник, що ніхто й не вгледів, де він подівся. Вийшов король на ганок, питає:

— Хто доскочив?

А той пан, що в нього короленко служив, виїжджає наперед і каже, що то він. Королівна каже — ні, не він. А батько їй на те:

— Він би не казав, якби не доскочив.

І наказує їй готуватися до весілля. Королівна плаче, та проти батькового наказу нічого не вдієш!..

Почали готуватися до весілля. А короленко вийшов за стайню, в зажурі голову похилив. Коли раптом — вовк перед ним.

— Чого зажурився, короленку?

— Як же мені не журитись? Я до королівни доскочив, а мій пан облу-

дою її бере. Вже й весілля призначено.

— Стривай! — каже вовк.— Буде вона твоя. Ось тобі бубон, як почнеться весілля, стань серед двору перед палацом і вдар у бубон. Побачиш, що з того буде...

Ніч минула, день зайшов. Почалося в палаці весілля. А короленко став посеред двору та як вдарить у бубон! Враз з'явилося військо, і кожен солдат у руках не зброю тримає, а квіти. Пани та королі, що на весілля приїхали, всі повибігали — що таке? І королівна вибігла, стала на ганку. А всі солдати до неї підходять і квіти їй подають. А короленко стоїть попереду і в бубон б'є.

Здивувався король, питає:

— Хто такий?

— Та це мій слуга, сирота мужицького роду,— відказує той пан.

— Ні,— каже короленко,— не мужицького я роду, а королівський син. Пан цей — облудник і шахрай: до королівни доскочив не він, а я! І простягає королівні руку, а на руці перстень блищить.

Глянула на нього королівна і впізнала — то й справді він з її руки перстень зняв, ще й поцілував.

— Ось, батечку, мій справжній наречений! — каже.

Бачить пан — непереливки, та ходу з двору.

А королівна руку подала короленкові й повела до палацу. Тут і весілля відгуляли. І я там сидів, мед-вино пив, по вусах текло, а в роті не було.

Малюнки Наталі ЖУРАКІВСЬКОЇ

БІСКВІТНИЙ ТОРТ

Написала Лідія НЕЧАЙ

Мама принесла з магазину торт.
Миколка метнувся до коробки:
— А що ти принесла?
— Торт бісквітний,— відповідає мама.
Миколка розв'язав коробку і вигукнув:
— Ти помилилася, торт — з квітами!

СМАЧНИЙ ОБІД

Вірш Леоніда КУЛІША-ЗІНЬКІВА

Малювала
Зранку мишка
Три цукерки
Й два горішки.
А в обід
В куточку сіла
І смачний
Малюнок з'їла.

Склади оповідку
за малюнками.

ГУСАЧОК

Вірш Григорія ВІЄРУ

Гусачок купив гармошку,
Унизу діряву трошки.
Ну, й вона ж і грати вміла —
Як старий гусак шипіла.

З молдавської переклала Валентина БАЙКОВА

НЕСЛУХНЯНИЙ ЯЗИЧОК

Вірш Ігоря СІЧОВИКА

Мене за довгий язичок
Батьки поставили в куток.
Поклявсь я таткові і мамі
Язик тримати за зубами.
В куток я, мабуть,
Знову стану:
Заліз язик мій...
У сметану.

Малюнки Лариси ВОЛОДЕНКО

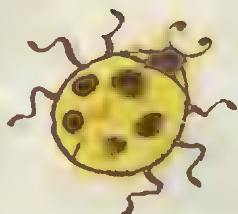

ДЗВІНОЧОК

Прочитай сам:

Пішли гуляти. Дійшли до перехрестя, а там — . Горить у світлофорі світло. Зупинились діти. Чекають, поки з'явиться світло. А їдуть по вулиці одна за одною. Посеред вулиці стоїть . Побачив міліціонер дітей і підняв . Зупинились машини. спокійно перейшли дорогу.

РОЗФАРБУЙ.

Лічилка

КИТ І КІТ

Написав Анатолій КАМІНЧУК

Риба — кит живе у морі,
Кіт у хаті та коморі.
Кит у морі спить вночі.
Кіт ночує на печі.
Хоч не дружать кит і кіт,
Кит коту сказав:
— Привіт!

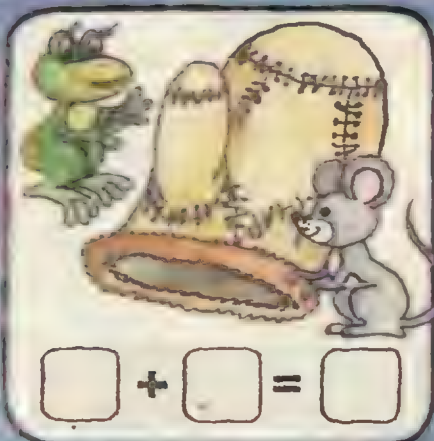

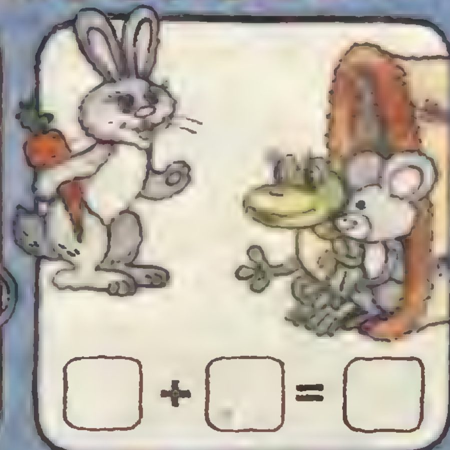
Весела математика

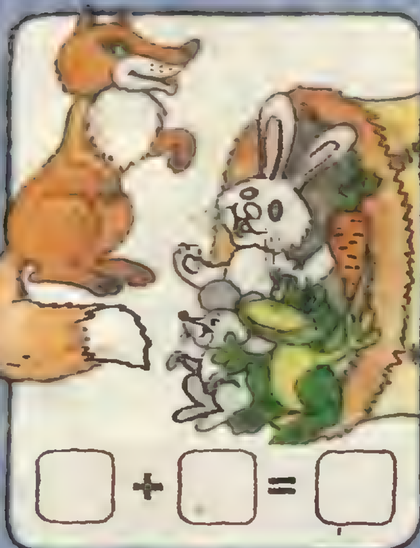

Порахуй і впиши у клітинки цифрами: скільки звіряток сидить у рукавичці, скільки прибігло і скільки їх стало разом. Спробуй переповісти за малюнками всю казку «Рукавичка».

Намалювала Олена КОРКІЩЕНКО

ПРО РАКА

Написав Федір МЛИНЧЕНКО
Намалювала Віра МОРОЗОВА

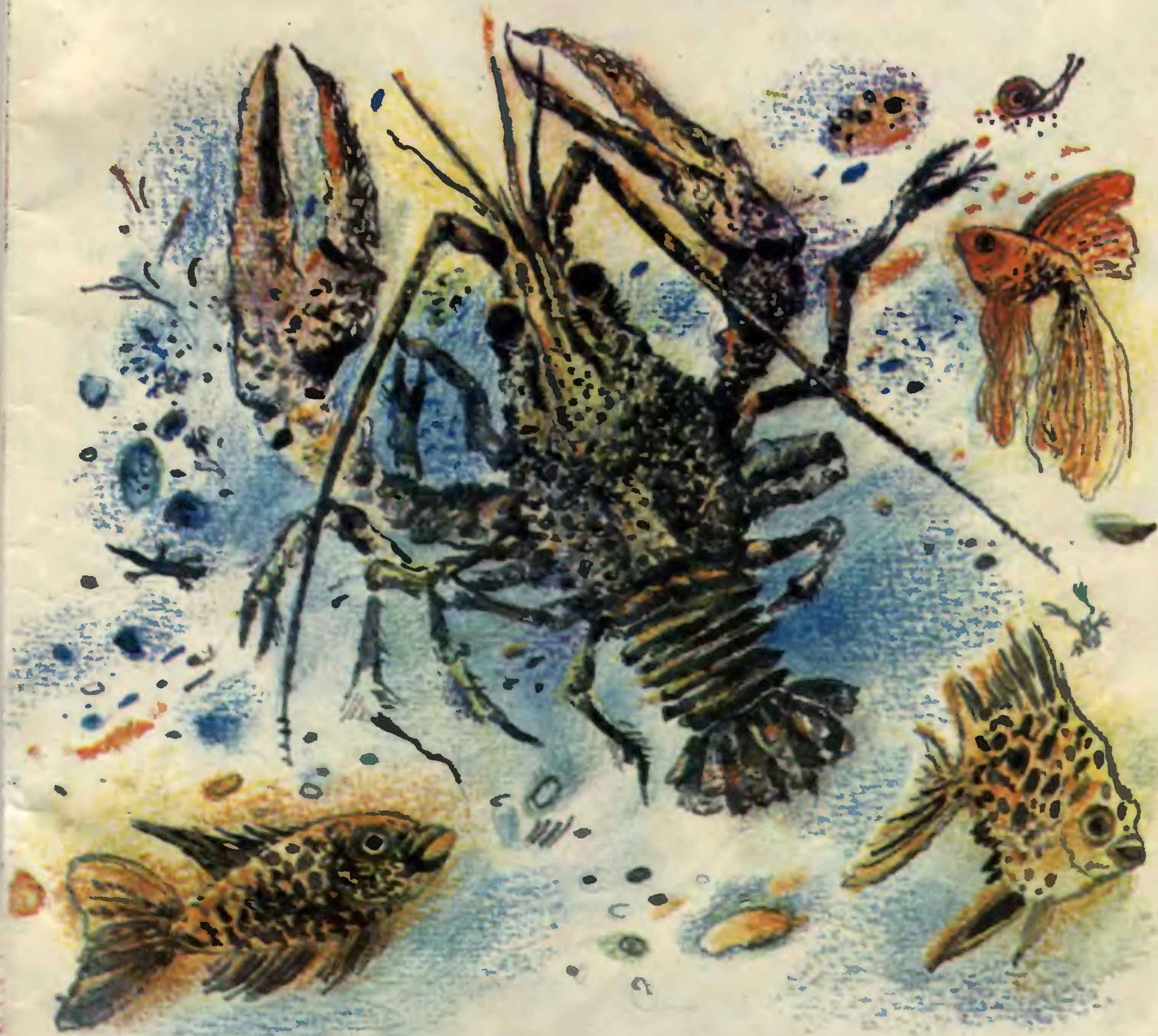
Всі ви, звісно, знаєте, що в рака — довгі-предовгі вуса. Вони чимось схожі на кімнатну телевізійну антену.

Рак — створіння дуже непосидюче. Але ніжки в нього зовсім тоненькі. До того ж їх аж шість. Три лівих і три правих. Може, дехто плутає, де ніжка ліва, де права? Не журіться! Цьому легко зарадити. Притуліть свої долоньки до грудей. Тепер пильно дослухайтесь, під якою рукою чути тихеньке: «Тук-тук-тук». Почули? Це б'ється ваше серце. Рука, що відчуває стукіт, зветься лівою, а протилежна — правою. Так само звуться й ваші ніжки — ліва та права. Після цього вам уже нескладно визначити, де ліві й праві ніжки в рака.

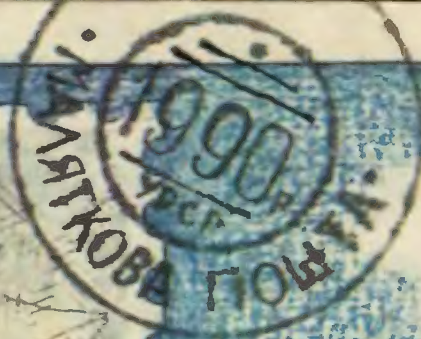
Рак, як і ми, має двоє очей. Вони в нього чорні. І бачать усе не тільки попереду, але й позаду.

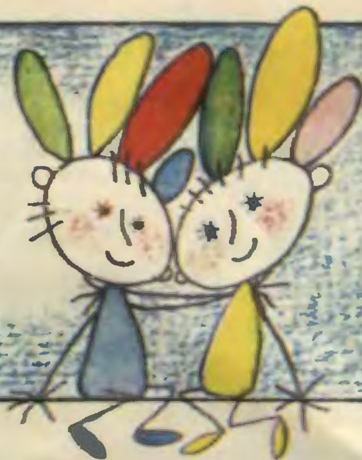
Рак живе у ставках, озерах та річках. Отож, йому немає потреби умиватися, як це роблять люди. У воді він не ходить, а плаває. І хвіст править йому за весло. Нумо випростайте всі пальчики на руці, та так, щоб вони прилягали один до одного. Далі швидко стисніть їх в кулачок. А тепер розігніть. Зробили? Точнісінько так само працює у рака хвіст, який і допомагає йому пливти під водою.

Подивіться на малюнок і скажіть, яких мешканців водойм тут зображено.

Ми з великим нетерпінням чекаємо щодня листоношу. Він приносить від кожного з вас цікаву вісточку. Ось кілька їх з останньої пошти.

«Минулого року разом зі мною до дитсадочка ходив мій друг і сусіда Вадик. А тепер він школяр. Та коли я приходжу надвечір додому, Вадик чекає мене. Ми граємся з ним у солдатики, в індійців. Вадик — мій найкращий друг».

Сашко БАЛОНКІН
(селище Андріївка Запорізької обл.)

«Мою кішку звуть Чернишка. Вона дуже гарненька. А якось Чернишка викотила з кошика клубок ниток і так гралася ним, що геть розмотала. Ще й лапки заплутала. Довелося її визволяти».

Юля САЛІКОВА
(селище Бобровиця Чернігівської обл.)

«Моя старша сестричка багато років одержувала журнал «Малятко». Тепер вона вже п'ятикласниця. Однак зберегла всі номери. І мені татко передплатив цей журнал. Я його також берегтиму. І буде в нас ціла Маляткова бібліотечка».

Романко БІЛИК (місто Тернопіль)

«Цього літа, як і завжди, ми відпочиваємо в бабусі й дідуся. Та не просто відпочиваємо, але й допомагаємо їм. Бо треба ж і кізку напасти, і курчаток доглянути».

Віка й Володя ШЕРЕМЕТИ
(село Сільниця Вінницької обл.)

«Дорогі Калинко, Малятку й Гавчику! Запрошуємо вас до себе в гості у мальовничі Карпати».

Романко й Наталочка КАЛЕНЮК
(місто Яремча Івано-Франківської обл.)

ДОБРА СПРАВА

Оленка БАЛАШОВА з міста Києва розповіла у своєму листі ось про що:

«Якось у дитсадочку ми чекали гостей. Наша група хотіла показати їм виставу «Червона шапочка». Я грала бабусю. І мама спеціально пошила мені рясну спідничку та білий чепчик. Ще й сказала: «Тепер ти будеш справжньою бабусею».

Коли ми зібралися показувати виставу, одна дівчинка — звали її Маринка,— заплакала. Їй не дали ніякої ролі. Всі почали втішати її: «Ти ще ким-небудь будеш». Я теж підійшла до Маринки і сказала: «Не плач. Хочеш бути бабусею?» Вона перестала плакати й погодилась. Я віддала їй свою спідничку й чепчик із мереживом та стрічками. «Тепер ти будеш справжньою бабусею»,— сказала я їй так само, як говорила мені мама».

Вважаю, що дуже правильно вчинила Оленка. А може, і ти зробив для когось добру справу? Напиши мені.

Малятко

Художнє оформлення Ірини ПАСТЕРНАК

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь»
МАЛЫШОК № 7-8 (367) 1990
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (на украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета». издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».

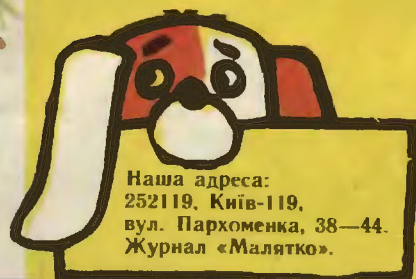
Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 213-98-91, 211-04-75.

Головний редактор С. О. Єфіменко
Редакційна колегія:
Андрієць Л. Я. Голембієвська Т. М. Григорук А. І. (відповідальний секретар) Камінчук А. С. Письменна Л. М., Таранова Є. А. Чухліб В. В. Шевченко В. М., Яблонська О. Н.

Художній редактор Я. Д. Левич
Технічний редактор В. О. Власенко.

Здано до набору 19.04.90.
Підписано до друку 28.05.90.
Формат видання 84×108 1/8.
Папір і друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 3,36.
Умовн. фарбовідб. 20,16.
Обл. вид. арк. 5.34.
Тираж 690 000 Зам. 0-195.
Ціна 40 к.
Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Ордена Трудового Красного Знамени издательско-полиграфического объединения ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Малюнок на обкладинці Віктора Кавуна
Макет Андрія Іваненка

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

Наша адреса:
252119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38—44.
Журнал «Малятко».

40 к. 37а–111 Індекс 74304

УВАГА! УВАГА!

Запрошуємо шановних батьків, а також усіх, хто любить малят і дружить з ними, взяти участь у нашому фотоконкурсі

«ЩАСЛИВА МИТЬ ДИТИНИ».

З липня цього року по лютий 1991 року включно чекаємо від вас чорно-білих знімків (розміром не більших 18 × 24 см) та кольорових слайдів із зображенням дітей дошкільного віку.
Кращі фото ми опублікуємо в журналі. Всім учасникам буде вручено дипломи.

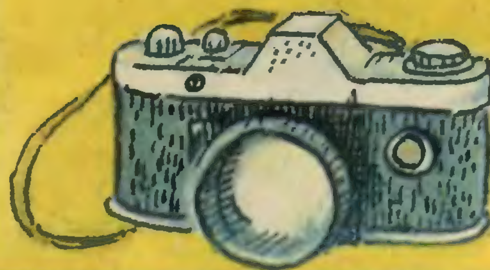

Смачний виноград

Фото Зої ТЕРЕШКОВОЇ

Для переможців встановлено три грошові премії:
— перша — 150 крб.
— друга — 100 крб.
— третя — 50 крб.
Результати конкурсу оголосимо в червневому номері «Малятка».

До фотографії слід додати точні відомості про себе: прізвище, ім'я, по-батькові (повністю), вік, професію, домашню адресу. Не забудьте також вказати вік, ім'я та прізвище дитини.

З побажанням успіхів —
редакція «Малятка».